

LUKÁCS Flóra

Rózsaszín kád

Forró köd borult a városra,
hangosan nyögtek a fák,
izzadság csorgott a törzsükön.
A nők négykézláb másztak hazafelé,
combjukon világítottak
a gyöngyházzsínű hegek.
Rekedt galambok köhögtek fel az őszt,
a sünök tétován bolyongtak a fehér csíkok mentén.
A tűzfalak mögött
japán hegyeket kerestem,
nyálkás fenyőerdőt.
Vadszőlőt találtam, felrepedt betont
bordatörést, egy rózsaszín kádat.
Belefeködtem, térdem a mellemhez húztam,
tejfehér szemek meredtek rám,
összeszorítottam magamon a bőrt.

Orchidea

Hajnalig heverek mellette éberem,
mint a zónában eltévedt fekete kutya.
Fehér hátát nézem, fehér hátán az árnyakat,
amiket a redőnyön átütő fények rajzolnak újra.
Odakint a fák ágai úgy futnak a villanydrótokig,
mint karjának bőre alatt a kék erek.
A neve olyan volt, mint egy leopárd
szájából kilógó foltos orchidea.
Ha most megfordulna, az arcára is emlékeznék.
Elég a keze, elég a háta, a combja, a fenéke.
6.25-kor felhúzó a nadrágját, a pólóját, az ingét.
Mire lenyelem a hideg kávé utolsó cseppjeit,
elfelejtem, hogy ő nem én vagyok.

Majomkenyérfa

Házat építetek neked az űrben rajmeteorokból,
 a Tejút alatt, a Fekete lyuk fölött.
 A tetőtérből rálátsz majd a Földre,
 a kékeszöld foszforeszkáló üveggolyó
 megfesti a szemed felett a bőrt.
 A pince kövét felszórom a Mars vörös homokjával,
 majomkenyérfát ültetek,
 a sötétben hallgatom a lélegzetvételed.
 Szédülni fogunk a platinaszőke csendben.

Asbóth Balázs

Mintmi

Mintmi reggeli, kitartó nézésével végzi el mások szeméből a
 csipatörlést,
 mosott paradicsommal, öblített uborkával, trappistával körítve
 bundáskenyerez.
 El máshová biciklijén karikáz, érkezvén össze-, távozván
 szétlakatul.
 Táskájába, vászonszatyrába a csirkemellfilé mellé vöröslencsét
 süllyeszt,
 piaci szokása a barackszagolás.
 Mintmi ebédet követően elheverész, simogat és simogattatja
 magát,
 mi könnyen ruhanélküliséggé alakul.
 Kinti világba készülvén jó szagú gúnyák rejtik a testét,
 kérdez róluk, e kettő együtt ildomos-e.
 Havinál vizsgálja, ruhafenéken foltoz-e pötty, pöttyöz-e folt,
 nem fut-e rajta – érnymi csupán – vékony vércsík.
 Mintmi mikor moziban jár, sajtszós aljára hajóroncsként tört
 nachos merül.
 Iszik és kacag a nyárban,
 rozéjánk szárazságát szóda szelídsége vezeti kerthelyiségek
 átlátszó üvegoltárához.
 Mintmi beszédfonálból gombolyítja stresszlabdáját,
 a letekert szál miatt nem vész el énje labirintusában.
 Szentírást, pszichológiát vagy lapokban hízott regényt olvas,
 maga is jegyzetel, alkot.
 Bevásárló listát, költségvetést praktikum okán,
 sms-t ódivatún szerelemből ír.
 Mintmi este nem visz szemetet ki,
 hite szerint az csak bajt hoz a házra.
 Ha hideg vízben zuhanyoz, először bokát, csuklót nedvesít
 s végül ér el a szívig.
 Lefekvés előtt kétszer is ellenőrzi,
 hogy a lehetséges betolakodót távol tudják-e tartani
 a tolózár óvó, kiterjesztett karjai.
 Mintmi félig jutva az álom alagútján összeölelkez,
 majd elengedve mély, napzáró alvásba zuhan át.